62 Ca 35/2007-153

DOŠLO DNE
30.01.2009

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Sladkého a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.,** se sídlem v Praze 4, Michle, Za Brumlovkou 266/2, IČ: 60193336, zastoupeným JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem AK Kocián, Šolc, Balaštík, se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, zastoupeným JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou, se sídlem AK v Brně, Pellicova 8, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Vodafone Czech Republic a.s., se sídlem v Praze 10, Vinohradská 167, IČ: 25788001, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.8.2003 č.j. R 18/2002,

takto:

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.8.2003 č.j. R 18/2002 a rozhodnutí Úřadu ze dne 29.3.2002 č.j. S 20/02-559/02-VO1 **se zrušují** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení o žalobě a jeho kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30.5.2005 č.j. 31 Ca 2/2003-149 částku ve výši 21.977,- Kč k rukám JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., advokáta AK Kocián, Šolc, Balaštík, se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, do 15 –tí dnů od právní moci rozsudku.

30.5.2005 č.j. 31 Ca 2/2003-149 se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud zdůraznil, že regulační předpisy sledují primárně jiný cíl a nemohou být ztotožňovány se soutěžními předpisy a dospěl k závěru, že oprávnění žalovaného posoudit soulad smlouvy o propojení sítí uzavřené dle § 38 a násl. telekomunikačního zákona s požadavky ochrany hospodářské soutěže, vyplývá z právních předpisů účinných v době jeho rozhodování.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 16.6.2009 č.j. 62 Ca 35/2007-97 bylo rozhodnuto o procesním nástupnictví na straně žalobce, k němuž došlo v průběhu řízení o kasační stížnosti žalovaného.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný v prvním stupni správního řízení rozhodnutím ze dne 29.3.2002 č.j. S 20/02-859/02-VO1 určil, že Smlouva o propojení telekomunikačních zařízení a sítí, uzavřená dne 22.3.2001 mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem, obsahuje v čl. 3.1, v návaznosti na Přílohu A, včetně dílčích příloh, v čl. 6.6 a v čl. 8.1, v návaznosti na Přílohu C, včetně dílčích příloh, ustanovení, která jsou dohodami podléhajícími zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž podle § 3 až 6 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, neboť v čl. 3.1 v návaznosti na Přílohu A, včetně dílčích příloh, neumožňuje propojení sítí osoby zúčastněné na řízení a žalobce jiným způsobem než přímým propojením, s výjimkou případů uvedených v čl. 6.6, který umožňuje propojení sítí osoby zúčastněné na řízení a žalobce prostřednictvím sítě třetí strany pouze za předpokladu neexistence přímého propojení sítí osoby zúčastněné na řízení a žalobce nebo v případě nedostatečné kapacity propojení. Čl. 8.1, v návaznosti na přílohu C, včetně dílčích příloh, stanoví, že za služby poskytnuté podle Smlouvy o propojení bude každá smluvní strana účtovat druhé smluvní straně ceny za propojení stanovené touto Smlouvou o propojení, přičemž jednotná cena za propojení se uplatňuje bez ohledu na způsob propojení sítí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný vymezil relevantní trh, a to z hlediska věcného jako trh provozování veřejných telekomunikačních sítí, z hlediska geografického územím České republiky a z hlediska časového jako trh s trvalými dodávkami, i když s ohledem na velmi rychlý technický pokrok v oblasti telekomunikací může podléhat určitým změnám. Dovodil, že společný podíl účastníků předmětné smlouvy na takto vymezeném relevantním trhu činí cca 8 % z celkového objemu tuzemského provozu za rok 2001 mezi jednotlivými telekomunikačními společnostmi působícími na trhu České republiky. Poněvadž účastníci smlouvy působí na stejné úrovni relevantního trhu, posoudil jejich chování jako horizontální dohodu, která nepodléhá vynětí ze zákazu dohod podle § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1 ZOHS; a protože se jedná o horizontální dohodu, nevztahuje se na ni vyhláška č. 198/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, pro určité druhy vertikálních

vzniknout. Dále se žalovaný zabýval tím, z jakého důvodu v daném správním řízení neaplikoval závěry v obsažené v rozhodnutí ESD ve věci *Pronuptia* a *Metro (1)*, ani doktrínu *„ancillary restraints doktrine"*. Rovněž poukázal na to, že předmětem jím vedeného určovacího řízení není stanovení nejlevnějšího či nejdražšího způsobu propojení, ale posouzení dohod obsažených ve Smlouvě o propojení uzavřené mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem z hlediska souladu s právní úpravou obsaženou v § 3 až 6 ZOHS a nikoli posouzení dané Smlouvy o propojení z hlediska právní úpravy, jež nespadá do jemu svěřených kompetencí. K rozhodnutí ČTÚ uvedl, že rozhodnutí ČTÚ neposuzují protisoutěžní aspekty daných dohod obsažených ve Smlouvě o propojení uzavřené mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem, ale vycházejí z faktu, že Smlouva o propojení se má plnit tak, jak byla podepsána bez ohledu na skutečnost, zda dohody v ní obsažené vedou či mohou vést k narušení soutěže, a tudíž mohou být v rozporu se ZOHS. Dle názoru žalovaného se ČTÚ ve svých rozhodnutích aspektem ochrany hospodářské soutěže nezabýval a naopak jimi potvrdil, že Smlouva o propojení v sobě exkluzivní ustanovení bránící využití alternativních způsobů propojení sítí obou účastníků obsahuje. K námitkám žalobce směřujícím proti právní kvalifikaci dohod obsažených ve Smlouvě o propojení potvrdil, že jde o dohodu horizontální a vzhledem k tomu, že účastníci této dohody mají společný podíl na relevantním trhu vyšší než 5 % , není aplikace ustanovení § 6 odst. 1 ZOHS, tj. vynětí ze zákazu dohod dle pravidla *de minimis*, možná. Ani vyhláška Úřadu č. 198/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 odst. 1 ZOHS, pro určité druhy vertikálních dohod není ve vztahu ke Smlouvě o propojení aplikovatelná. Žalovaný uzavřel, že v rámci prvostupňového řízení neshledal žádných věcných či procesních pochybení, jež by odůvodňovala napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání či změnit ve smyslu určení, že dohody specifikované ve výroku rozhodnutí zákazu dohod podle § 3 až 6 ZOHS nepodléhají.

II. Shrnutí žalobních tvrzení

Žalobce nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného a výrok tohoto rozhodnutí považuje za nezákonný, přičemž své důvody formuloval do pěti žalobních bodů.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný neměl pravomoc rozhodovat o podmínkách smluv o propojení mezi poskytovateli telekomunikačních služeb. V druhém žalobním bodě vznesl námitku, že žalovaný nebyl oprávněn o věci rozhodovat, neboť se jednalo o věc již pravomocně rozhodnutou. Žalobce zdůraznil, že žalovaný měl správní řízení namísto vydání rozhodnutí zastavit, neboť ve věci již pravomocně rozhodl ČTÚ. To se týká jak posuzování platnosti ustanovení čl. 3.1 a 6.6 smlouvy týkající se závazku k přednostnímu využívání přímého propojení, o němž bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím ČTÚ ze dne 28.2.2002 č.j. 32453/2001-620/VII. vyř., tak ustanovení čl. 8.1 týkajícího se ceny za propojení, o níž bylo

oprávněn posuzovat obsah Smlouvy o propojení, a to i z pohledu požadavku na vytvoření a zachování konkurenčního prostředí na telekomunikačních trzích. Na základě tohoto posouzení pak ČTÚ v řízení pravomocně ukončeném rozhodnutím ze dne 28.2.2002 č.j. 32453/2001-620/VII. vyř. dospěl k závěru, že ustanovení čl. 3.1 a 6.6 Smlouvy o propojení týkající se závazku smluvních stran využívat přednostně přímé propojení jsou platná a v návaznosti na toto zjištění nařídil osobě zúčastněné na řízení směřovat veškerý provoz s výjimkou přelivového provozu do sítě žalobce přímým propojením. V souladu s § 95 bodem 7. písm. c) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů (dále jen „ZoT") pak vydal ČTÚ správní rozhodnutí o ceně za propojení ve výši 6,50 Kč, kterou je dle Smlouvy o propojení povinna osoba zúčastněná na řízení žalobci platit (viz rozhodnutí ČTÚ ze dne 7.12.2001 č.j. 029931/2001-631/Dvo/H3 potvrzené rozhodnutím předsedy ČTÚ ze dne 18.2.2002 č.j. 6065/2002-603), přičemž v této souvislosti rozhodl na základě čl. 8.1 Smlouvy o propojení v návaznosti na přílohu C Smlouvy o propojení. V rámci svých správních rozhodnutí tak ČTÚ v prvé řadě posoudil jako předběžnou otázku platnost Smlouvy o propojení a její soulad s právními předpisy ve vztahu k ustanovením této smlouvy týkajícím se závazku k přednostnímu využívání přímého propojení ve vztahu k ustanovením týkajícím se ujednání o ceně, když uvedl, že *„po zhodnocení všech předložených dokladů (...) konstatuje"*, ze Smlouva o propojení je ve zmíněných *„sporných ustanoveních (...) v platnosti"*. Žalobce zdůraznil, že všechna uvedená rozhodnutí ČTÚ týkající se posouzení čl. 3.1., 6.6. a 8.1. Smlouvy o propojení byla ČTÚ vydána dříve, než-li rozhodnutí žalovaného. Z tohoto důvodu tedy byla uvedená rozhodnutí ČTÚ závazná nejen pro účastníky správního řízení, ale i pro žalovaného, a žalovaný byl tedy uvedenými rozhodnutími ve smyslu § 40 odst. 1 SpŘ v době svého vlastního rozhodování o téže věci vázán. V dané věci nelze připustit argument, podle něhož mohou stejné jednání posuzovat, navíc s rozdílným výsledkem, dva úřady, jeden nadán omezenější, druhý komplexnější pravomocí k aplikaci práva hospodářské soutěže. Takový postup by byl v rozporu nejen s § 40 odst. 1 SpŘ, ale i s principem *ne bis in idem,* který přeneseně zakazuje vícenásobné posuzování shodného jednání a rozhodování o případné sankci za toto jednání. Pokud tedy ČTÚ v rámci své zákonem stanovené kompetence určil, že dohoda obsažená v čl. 3.1., 6.6. a 8.1. v návaznosti na přílohy Smlouvy o propojení je dohodou platnou a zároveň autoritativně nařídil do budoucna její plnění, nebyl žalovaný v žádném případě oprávněn tato ustanovení opětovně přezkoumávat či dokonce – v rozporu se závěry k tomu oprávněného regulátora – konstatovat jejich rozpornost se zákonem. Takový postup by byl v markantním rozporu nejen s principy správního řízení, ale i s principy a ústavními zásadami právního státu jako takového. Žalobce uzavřel, že i kdyby byl žalovaný v rozhodné době nadán obecnou pravomocí posuzovat soulad Smluv o propojení s požadavky ochrany hospodářské soutěže, jak dovodil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, nebyl tak oprávněn učinit ve vztahu ke Smlouvě o propojení, když o této smlouvě již před tím rozhodl k tomu rovněž kompetentní ČTÚ. Proto navrhl, aby soud ve věci nařídil ústní jednání a rozhodnutí žalovaného jako nezákonná zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

kompetenci žalovaného posuzovat soulad smluv o propojení s předpisy na ochranu hospodářské soutěže.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zejména zdůraznil, že ČTÚ nebyl a není úřadem oprávněným rozhodovat o otázkách ochrany hospodářské soutěže v případě posuzování dohod obsažených ve Smlouvě o propojení. Žalobcem specifikovaná rozhodnutí ČTÚ řeší pouze problematiku upravenou telekomunikačním zákonem, a proto se v případě žalobou napadeného rozhodnutí nejedná o porušení zásady *res iudicata*, či jiných ústavních principů žalobcem namítaných. Uvedl, že k jednotlivým rozhodnutím ČTÚ v rámci správního řízení č.j. S 20/02 z úřední povinnosti přihlédl, avšak neshledal je relevantními pro posouzení protisoutěžního charakteru dohod obsažených ve Smlouvě o propojení. Podle jeho názoru bylo druhostupňové rozhodnutí ze dne 7.8.2003 č.j. R 18/2002, stejně jako prvostupňové rozhodnutí ze dne 29.3.2002 č.j. S 20/02-859/02-VO1, vydáno na základě a v souladu s platnou právní úpravou ochrany hospodářské soutěže České republiky a správního řízení ve smyslu zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a proto námitky žalobce týkající se jejich nezákonnosti považuje za nedůvodné. Závěrem žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí vydaného v druhém a prvním stupni správního řízení, jakož i na obsah správního spisu č.j. S 20/02, žalobní námitky žalobce označil za neoprávněné a navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Správní spis, podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil zejména následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti.

Dne 28.1.2002 na návrh osoby zúčastněné na řízení zahájil žalovaný správní řízení č.j. S 20/02 ve věci určení, zda Smlouva o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřená dne 22.3.2001 mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení podléhá zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž podle § 3 až 6 ZOHS (č.l. 65-68 správního spisu). Typově tedy bylo zahájeno návrhové určovací řízení, které bylo vedeno v souladu s ustanovením § 7 odst. 2 ZOHS ve znění účinném ke dni 1.6.2004, přičemž s tímto řízením nebyla spojena žádná sankční opatření.

Osoba zúčastněná na řízení oznámila žalovanému písemným podáním, které mu bylo doručeno dne 21.2.2002 (č.l. 117 správního spisu), že s žalobcem dne 7.2.2002 uzavřela Dohodu o vyrovnání finančních pohledávek. Z tohoto důvodu navrhla, aby žalovaný ukončil správní řízení č.j. S 20/02.

přímé propojení sítí smluvních stran, bude směřován tranzitem přes síť ČESKÝ TELECOM, a.s. nebo prostřednictvím jiných operátorů. Osoba zúčastněná na řízení se proti rozhodnutí o předběžném opatření dne 13.11.2001 odvolala, její odvolání proti rozhodnutí o předběžném opatření bylo předsedou ČTÚ dne 22.1.2002 zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, přičemž vydané předběžné opatření pozbylo své účinnosti dnem nabytí právní moci rozhodnutí ve věci samé.

Dne 29.3.2002 žalovaný v prvním stupni správního řízení vydává rozhodnutí S 20/02-859/02-VO1 (č.l. 218 až 227 správního spisu).

Vzhledem k podanému rozkladu žalobce vydává žalovaný ve druhém stupni správního řízení dne 7.8.2003 rozhodnutí č.j. R 18/2002 (č.l. 378 až 385 správního spisu).

V. Vypořádání žalobních námitek

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „SŘS"), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 SŘS), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 SŘS).

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 SŘS), rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 SŘS), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V.1 Námitka nedostatku pravomoci žalovaného

K první námitce žalobce spočívající v tom, že žalovaný nebyl oprávněn rozhodovat o platnosti Smlouvy o propojení, a to ani v části týkající se závazku k přednostnímu využívání přímého propojení, ani v části týkající se ceny za propojení, si soud dovoluje odkázat na závěry a právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým je vázán (§ 110 odst. 3 SŘS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nelze považovat za nicotné, neboť porovnáním tehdy platné úpravy regulačních předpisů a soutěžních předpisů nevyplývá, že by zákon svěřil oprávnění posuzovat soulad chování jednotlivých účastníků telekomunikačního trhu s principy hospodářské soutěže výlučně ČTÚ, či že by působnost žalovaného ve vztahu k posuzovanému jednání byla v době jeho rozhodování vyloučena. Uvedl, že sektorový regulátor upravuje svým rozhodnutím zejména vztahy do budoucna, kdy mezi jednajícími stranami nedošlo ke shodě ohledně smluvních podmínek, zatímco žalovaný posuzuje dopady konkrétního jednání jednotlivých soutěžitelů. Nejvyšší správní soud uzavřel, že oprávnění žalovaného posoudit soulad smlouvy o propojení sítí, uzavřené dle § 38 a násl. telekomunikačního

Dalším rozhodnutí ČTÚ ze dne 28.2.2002 č.j. 32453/2001-620/VII. vyř. uložil osobě zúčastněné na řízení povinnost: 1. Směřovat veškerý provoz, s výjimkou provozu přelivového, ze své sítě do sítě žalobce výhradně přímým propojením a 2. Přelivový provoz, tj. provoz při nedostatečné kapacitě v propojovacích bodech, a provoz po dobu, kdy nebude existovat přímé propojení sítí osoby zúčastněné na řízení a žalobce, směřovat tranzitem přes síť společnosti ČESKÝ TELECOM, a.s. nebo prostřednictvím jiných operátorů. V tomto správním řízení bylo vydáno dne 8.11.2001 rozhodnutí o předběžném opatření č.j. 32453/2001-620/II. vyř., kterým bylo osobě zúčastněné na řízení uloženo, aby do vydání rozhodnutí ve sporu o plnění Smlouvy o propojení ze dne 22.3.2001 směřovala provoz ze své sítě do sítě žalobce výhradně přímým propojením. Jedině přelivový provoz a provoz po dobu, kdy nebude existovat přímé propojení sítí smluvních stran, bude směřován tranzitem přes síť ČESKÝ TELECOM, a.s. nebo prostřednictvím jiných operátorů. ČTÚ se zabýval zněním Smlouvy o propojení ze dne 22.3.2001 a dospěl k závěru, že smlouva je platná (zejména čl. 3.1 a 6.6) a osoba zúčastněná na řízení je povinna ji plnit. Z odůvodnění rozhodnutí je pak zřejmé, že dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá účinnosti rozhodnutí o předběžném opatření ze dne 8.11.2001 č.j. 32453/2001-620/II. vyř.

Následně dne 7.8.2003 vydává žalovaný rozhodnutí č.j. R 18/2002, kterým mění své rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení ze dne 29.3.2002 č.j. S 20/02-859/02-VOI a určuje, že dohody obsažené ve Smlouvě o propojení, která byla uzavřena dne 22.3.2001 mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem, a to dohody obsažené: v čl. 3.1 a na něj navazující Příloha A, včetně dílčích příloh, dle níž si účastníci dohodli realizaci propojení sítí výhradně v propojovacích bodech prostřednictvím propojovacích spojů, kdy propojovací body jsou popsány v Příloze A, v č.l. 6.6. dle níž si účastníci dohody budou po dobu neexistence přímého propojení mezi jejich sítěmi nebo v případě nedostatečné kapacity propojení poskytovat služby tranzitem, prostřednictvím sítě třetí strany, kdy tento provoz se bude řídit Smlouvou o propojení a podmínkami sjednanými každou smluvní stranou s třetí stranou, v čl. 8.1 a na něj navazující Příloha C, včetně jejích dílčích příloh, dle níž bude každá smluvní strana účtovat za služby poskytnuté druhé smluvní straně ceny za propojení uvedené v Příloze C, podléhají zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 až 6 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů. To tedy znamená, že výrokem žalovaného dotčené zakázané dohody jsou od počátku neplatné (ex tunc), tedy, že tyto „dohody" vůbec nevznikly. Pro kvalifikaci této neplatnosti platí ustanovení § 39 občanského zákoníku (dále jen „ObčZ"), podle něhož dohody, které se příčí zákonnému zákazu, jsou neplatné absolutně. Je to svou povahou sankce za porušení zákonného zákazu, o které žalovaný nerozhoduje, ale pouze zjišťuje, jakými konkrétními protiprávními úkony byla porušena hospodářská soutěž. Vzhledem k tomu, že neplatnost, která je uvedena v § 39 ObčZ je absolutní, dohody neplatné na základě tohoto ustanovení nejsou účinné ve vztazích mezi smluvními stranami a nemohou být uplatňovány vůči třetím osobám.

zákonem a zakazovat plnění v nich upravených práv a povinností, jejichž dodržování v kontextu časově předcházejícího pravomocného správního rozhodnutí osobě zúčastněné na řízení a žalobci uložil ČTÚ. V této souvislosti je zásadně nutné zdůraznit, že jednou nařízené jednání pravomocným rozhodnutím správního orgánu vydaného v rámci jeho zákonné kompetence, nemůže být následně duplicitně posuzováno jiným správním orgánem s výsledkem pro účastníka správního řízení protichůdným, neboť adresáti těchto časově následných správních rozhodnutí byli *de facto* dezorientováni, jakým způsobem se mají chovat, tj. jaké jejich chování je přikázané a jaké naopak zakázané, a to na základě posouzení platnosti či neplatnosti téhož právního úkonu, resp. jeho části.

Z judikatury Ústavního soudu lze v této souvislosti uvést judikát rovněž zmiňovaný žalobcem: *„Z ústavněprávních hledisek je proto stěží akceptovatelné, pokud státní orgán při výkonu veřejné moci, tj. v postavení vrchnostensky nadřazeného subjektu, autoritativně přezkoumává a osvědčí určité skutečnosti, čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný akt státu, aby následně jednotlivce sankcioval za to, že tyto skutečnosti mocensky aprobované státem v předchozím aktu jsou nesprávné a jednání jednotlivce protizákonné. Takový postup je u ústavněprávních hledisek tím méně přijatelný, pokud takový závěr směřuje k tíži jednotlivce v podobě nastoupené sankce za protiprávní stav (viz rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 9.11.2004 č.j. I. ÚS 163/02).“*

Dále pak lze z judikatury Ústavního soudu zmínit: *„Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci (viz rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 9.10.2003 č.j. IV. ÚS 150/01).“*

Jedním ze základních atributů právního státu je důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní. Snaha o nastolení stavu, kdy subjekt může důvěřovat v akty státu a v jejich věcnou správnost, je základním předpokladem uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu. Lze tedy dovodit, že postup žalovaného je v rozporu nejen s ustanovením § 40 odst. 1 SpŘ, ale i s ústavně konformním čl. 40 odst. 5 LPS a se zásadou *ne bis in idem*, neboť i v řízení před správními orgány platí tato obecná právněprocesní zásada, kterou lze dovodit z principu materiální právní moci rozhodnutí. Důsledkem materiální právní moci rozhodnutí je, že rozhodnutí je závazné a nezměnitelné.

Z učebnicové literatury lze např. uvést: *„ze zásady ne bis in idem vyplývají dvě překážky řízení: litispendence (v téže věci již probíhá řízení) a překážka pravomocného rozhodnutí v téže věci (rei iudicatae). Ty brání už samotnému zahájení*

Pro úplnost pak soud uzavírá, že požadavek právní zástupkyně žalovaného vznesený v jejím konečném návrhu ve věci, aby soud v předmětné záležitosti postupoval stejně jako ve věci projednávané u zdejšího soudu pod č.j. 62 Ca 5/2007, nemohl být akceptován, neboť žalobní námitky uplatněné ve zmiňovaném soudním řízení byly fakticky odlišné od žalobním námitek uplatněných v tomto soudním řízení. V této souvislosti soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2008 č.j. 8 Afs 57/2007-233, dostupné na www.nssoud.cz *„Krajský soud při tom nebyl povinen (ani oprávněn) přezkoumat napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů (§75 odst. 2, věta první, SŘS), s výjimkou vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 2 SŘS), popř. jeho nepřezkoumatelnosti."*

VI. Závěr

S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem soud uzavírá, že žalovaný ve správním řízení, jež předcházelo vydání napadených rozhodnutí, porušil ústavní principy českého právního řádu a základní pravidla správního řízení, zejména princip právní jistoty a princip oprávněných (legitimních) očekávání, které jsou pevně svázány s principy právního státu. Soudu proto nezbylo, než nezákonné rozhodnutí žalovaného vydané ve druhém i prvním stupni správního řízení v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 SŘS pro vady řízení zrušit a v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 a 4 SŘS věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 SŘS).

V dalším řízení žalovaný z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté (res iudicata) správní řízení zastaví.

VII. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta prvá, SŘS, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2, věta prvá, SŘS, podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce v původním řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, z mimosmluvní odměny právního zástupce žalobce ve výši 1.000,- Kč za jeden úkon právní služby v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif – dále jen „AT"), a to za tyto úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení ze dne 10.10.2003, 2. písemné podání soudu ze dne 9.10.2003, 3. písemné podání soudu ze dne 17.2.2004,

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 21. července 2009

KRAJSKÝ SOUD V BRNĚ

JUDr. Petr Sladký, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová